СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

РІК LVIII. Ч. 161. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 14-го ЛИПНЯ 1950. — No. 161. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JULY 14, 1950. VOL. LVIII.

П'ЯТЬ ЦЕНТІВ в Злуч. Дер. Америки СІМ ЦЕНТІВ Закордоном — Тел. „Свободи": BErgen 4-0807, 4-0237 — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 — FIVE CENTS in the U. S. of America SEVEN CENTS Elsewhere

АЧЕСОН ОСТЕРІГАЄ ПЕРЕД СОВЄТСЬКОЮ АГРЕСІЄЮ НА БАЛКАНІ

Вашингтон, 13. липня. — Воєнні успіхи в Кореї готові заохотити Совєтів до нападу на Югославію при допомозі своїх сателітів на Балкані, заявив вчора секретар стейту, Дін Ачесон, на пресовій конференції, не згадуючи Совєтів по імені. Це була відповідь на запит кореспондентів, чи це правда, що совєтські сателіти концентрують війська на кордонах Югославії. Ачесон не потвердив цеї вістки безпосередньо, але заявив, що й там можна надіятись подібної агресії, як в Кореї. В такому випадку, підкреслив Ачесон, це мало б уже надзвичайно серіозні наслідеки. Секретар додав, що піднімаються голоси, що Югославія не видержала б сконцентрованого з усіх боків нападу. Це вважається на підставі того, що сталось в Північній Кореї, яку Совєти узброїли в повзи, вироблені в Росії. Совєтські сателіти на Балкані не є так добре узброєні, як Югославія, але ця справа виглядала б інакше, якби їх узброїли Совєти. Ачесон обговорював евентуальний напад на Югославію у зв'язку зі совєтською пропагандою, яка обвинувачує Злучені Держави в „агресії", себто нападі на Корею, називаючи їх „воєнним злочинцем", хоч не згадує їх по імені. Ачесон заявив, що воєнними злочинцями є ті, які погоджуться з нападом Північної Кореї на Корейську Республіку, всупереч постанові Об'єднаних Націй. Секретар стейту гостро відповів теж на совєтську цинічну пропаганду, звернену проти тих, які перші вжили б атомової бомби, називаючи таку евентуальну поведінку „злочином проти людськости". При цьому Ачесон звернув увагу американського загалу на совєтський „мировий трюк", себто на ведену комуністами акцію збірки підписів під „Відозву за Світовий Мир", ухвалену на „мировій" конференції в Стокгольмі, зааранжованій Совєтами. Якраз з поширюванням цеї резолюції в Америці та інших країнах Совєти почали в Кореї свою нову агресію.

НОВЕ ОБВИНУВАЧЕННЯ ДЕПАРТАМЕНТУ СТЕЙТУ СЕНАТОРОМ М'КАРТІ.

Вашингтон, 13 липня. — Сенатор Джозеф Р. МекКарті, республіканець з Висконсин, переслав президентові Труманові спеціяльним післанцем копії заяв, які підписали чотири особи, Пол Е. Соливен, Френсис Юджін Браєн і Треджіл мол,, в яких вони ствердили, що в 1946 році повитягали з актів, які відносилися до льояльности певних осіб, деякі документи, які тим особам могли б шкодити. Одна особа мала не підписати заяви, бо, як каже сенатор МекКарті, вона ще далі працює в департаменті стейту, щоб довідатись, хто з тих, що „займають довірені становища, намагається нас зраджувати". Сенатор Тайдінгс, демократ з Мериленд, якому МекКарті закидає „фальшиві твердження" щодо слідства в справі льояльности урядовців департаменту стейту, почувши про нові обвинувачення, заявив: „Не думаю, ними займатись".

ТЕЛЕВІЗІЯ НА УСЛУГАХ ВОЄННИХ ДІЙ

Форт Монмут (Ню Джерзі), 13 липня. — Військові стратеги зможуть при допомозі телевізії приглядатись воєнним діям, що відбуваються за морями. Таке заповідає ген. Дейвид Сарноф, президент „Радіо Корпорейшен оф Америка". Це вже може статись навіть у найближчій світовій війні, якщоб вона вибухла. До цього ген. Сарноф додав, що ці дії могтиме оглядати теж і звичайна публіка, яка має телевізійні апарати. Якщоб так сталося, то телевізія відіграла б велику ролю у ведені війни. Ген. Сарноф вважає, що телевізією повинен послугуватись теж і „Голос Америки".

ЗАПЕЧАТАНІ ДОКУМЕНТИ В СПРАВІ ДОПОМОГИ КОРЕЇ

Вашингтон, 13 липня. — Сенатори-республіканці хотіли б доконче знати, що є в тайних документах, запечатаних і придержуваних у сенатськім сховку, та в яких є інформоції, які вияснюють, хто завинив, що Південна Корея не дістала відповідної мілітарної допомоги. На таку допомогу Конгрес ухвалив свого часу $60,000,000. Деякі сенатори хотіли підняти ту справу в сенаті, але інші були тої думки, що це справі не допоможе, тільки стане „інспірацією для Росії". Демократична більшість, кажуть республіканці, не допускає до висвітлення „саботажу" в справі допомоги Кореї. Як легко догадатись, це є продовжуванням республіканської атаки на департамент стейту, а особливо на секретаря стейту, Діна Ачесона, для якого, як твердять республіканські сенатори, напад на Корейську Республіку був „несподіванкою", хоч американська розвідка від довшого часу доносила про збройну підготовку Північної Кореї.

УСУВАТИМУТЬ УРЯДОВЦІВ, ЯКІ Є ДЛЯ ОБОРОНИ „ЗЛИМ РИСКОМ"

Вашингтон, 13. липня. — Палата репрезентантів ухвалила 327 голосами проти 14 уповажнити голови 11 департаментів та агенцій, тісно зв'язаних з обороною країни, завісити в урядуванні або звільнити будь-якого урядовця, якого вони вважатимуть „злим риском", коли йдеться про справи оборони. Цей законопроєкт викликав завзяту дебату, в якій взяла участь голосна меншина, що складалась, як з демократів, так і республіканців. Меншина домагалась, щоб суспенза чи звільнення не належили тільки до голов департаментів, та щоби була можливість якогось відклику до Комісії Цивільної Служби для провірки справи. Опозиція провалилась. Проти її внесення було 193 голоси, а за 144. При кінцевім голосуванню було за законопроєктом 190 демократів та 137 республіканців. Гостра дискусія тривала дві години. Законопроєкт має на думці таких урядовців, які забагато вживають алькоголічних напитків, чи балакають забагато, а теж і таких, що сексуально збочені, чи мають інші подібні недомагання. Урядовець, якого мають усунути, повинен бути повідомлений про причини його звільнення і мати нагоду себе виправдати.

В АМЕРИЦІ

● **Палата репрезентантів** ухвалила вчора більшістю 195 голосів проти 151 загальну суму $250,000,000 на інвестиції закордоном в рямках президентського „Четвертого Пункту".

● **Чіле погоджується** дати Болівії доступ до моря.

Комуно-китайські війська беруть участь у війні в Кореї

На фронті в Кореї, 13. липня. — Американська розвідка стверджує, що на корейському фронті по боці червоних бере участь в боях одна комуно-китайська дивізія. Вона бореться разом з північно-корейськими відділами на фронті здовж східнього побережжя, що є під обстрілом американської і британської фльоти. Ця дивізія мала б бути на фронті в околиці Проґоне-Рі, звідки комуністичні війська намагаються розвинути оточувальний наступ в запілля американських і південно-корейських фронтових військ. Американські моторизовані частини вирушили негайно автомашинами і потягами на ту ділянку фронту. З урядового боку цеї участи китайських військ у війні в Кореї ще не потверджено, але теж не заперечено. Рівночасно стверджується, що три комуно-китайські армії в силі поверх 200,000 вояків є в поспішному поході з південного Китаю в напрямку Манджурії. Теж ці рухи зв'язується з війною в Кореї.

ШЕФИ ШТАБІВ АРМІЇ І АВІЯЦІЇ ПРИБУЛИ ДО ТОКІО

Токіо, 13 липня. — Вчора прибули до головної квартири ген. Мек Артура шефи штабів американської армії і авіяції, генерали Лотон Колінс і Гойт Ванденберґ, щоби безпосередньо з головнокомандуючим аліянтськими силами в Кореї та на далекому Сході обговорити можливості розвитку війни в Кореї і потреби американської оборони. Ген. Мек Артур зустрів їх на місцевому аеродромі. Вони привезли зі собою перший воєнний прапор Об'єднаних Націй, що буде піднесений над головною квартирою ген. Мек Артура.

ПРОПАГАНДИВНИЙ ОБМАН ЧЕРВОНИХ НА ЗДОБУТИХ ТЕРЕНАХ В КОРЕЇ

Токіо, 13. липня. — Комуно-корейські війська почали на здобутих південно-корейських територіях негайно розділювати землю між селян. Поспіх в цій старій пропагандивній облуді вияснюється підготовкою до партизанської війни на випадок, якщо б червоним прийшлося відступити. Цим розділюванням землі, яку на випадок кінцевої перемоги комуністична держава зробила б своєю власністю разом з людьми, большевики намагаються здобути для себе прихильність корейського селянства для майбутньої партизанки.

БІЛІОН ДОЛЯРІВ НА ОБОРОНУ КОРЕЇ.

Вашингтон 13 липня. — Усі законопроєкти, що їх внесено в Конґресі в справі податкових полегш, не підуть під обради. Внескодавці самі їх відтягнуть з огляду на війну в Кореї та напружене міжнародне положення. Зате буде внесений законопроєкт про збільшення мілітарного бюджету. На покриття коштів, зв'язаних з воєнними операціями в Кореї, прийдеться ухвалити найменше один біліон долярів. В цьому враховані теж і кошти виробу нових літаків. Департамент оборони наразі ще має готівку і вона йому вистане до кінця липня. Але вже треба тепер ухвалити на додаткові мілітарні видатки в 1951 фіскальним році.

● **Міські власті Ню Йорку** почали слідство для вияснення причин подорожіння хліба.

РОЗВИТОК В КОРЕЇ ПРИЧИНОЮ НЕРВОЗНОСТИ В НІМЕЧЧИНІ

Бонн, Німеччина, 13. липня. Розвиток подій в Кореї викликав в Західній Німеччині, подібно як і в цілій Західній Европі, помітну нервозність та сильне хвилювання настроїв — стверджують тут одноголосно військові і цивільні спостерігачі. Це проявляється в цілому суспільному житті, від зміни тону редакційних статей починаючи а на приватних розмовах кінчаючи. Сам німецький уряд прийняв американську акцію в Кореї як „демонстрацію американських гарантій безпеки", але німецька преса звертає головно увагу на факт, що американці в Кореї дбали про „демократизацію" та інші подібні справи, але цілком занедбали проблеми оборони, що тепер так гірко мститься. Під цим оглядом переводиться аналогію положення в Німеччині. По цілій Німеччині кружляє безліч найрізноманітніших спліток, завданням яких є головно витворювати паніку та підривати довір'я до американців. Їх мали б поширювати ті, 1,400 комуністичних агентів, що згідно з урядовими інформаціями, в останньому були наслані на захід большевиками. В основному стверджується, що німецький загал починає „темперувати" свої виступи проти большевизму, забезпечуючись на випадок, якщо б одної ночі большевицькі танки захопили й західну частину країни.

Домагаються покликання 832,000 резервістів і ґвардистів

Вашингтон, 13. липня. — В Конґресі переконані, що треба якнайскорше збільшити збройні сили Злучених Держав. Вже самі мілітарні вимоги в Кореї виправдують таку конечність. Сенатор Л. Б. Джансон, демократ з Тексас, який є членом Сенатської Комісії Збройної Служби, домагається негайного виконання „мінімальної програми", себто покликання до військової служби 832,000 резервістів і членів Національної Ґвардії. Він теж домагається негайного законодавства в справі „промислової мобілізації". Була навіть мова і про таке, щоб дати згоду на скинення атомової Кореї. Сенатор Овен Брустер, Кореї Сенатор Овен Брустер, республіканець з Мейн, домагався, щоб президент Труман уповажнив ген. Доґлеса МекАртура вжити таку бомбу, якщо вважатиме це вказаним. Конґресмен Л. М. Бентсен був за те, щоб президент Труман зажадав від Північної Кореї негайного відтягнення війська з території Корейської Республіки та щоб те жадання мало форму ультимату. Теж піднімались думки, щоб звернутись до держав, які є за оборону Корейської Республіки, щоб вони прийшли їй з військовою допомогою. Тоді теж не виглядатиме, що тільки самі Злучені Держави виконують мандат Ради Безпеки Об'єднаних Націй.

ФЛЬОТА І АРМІЯ ОБМЕЖУЮТЬ ІНФОРМАЦІЇ ПРО РУХИ ВІЙСЬК.

Вашингтон, 13 липня. — Фльота і Армія видали своїм окружним командуванням окремі інструкції про відповідне обмежування повідомлень про рухи військ, як того вимагають потреби безпеки. Повідомлення на ці теми в останніх днях йшли в розріз з цими потребами.

ПЕТЕРСОН ПЕВНИЙ АМЕРИКАНСЬКОЇ ПЕРЕМОГИ.

Ню Йорк, 13 липня. — Бувший секретар війни, Роберт П. Петерсон, що вчора вернувся з відпустки в Европі, висловив свої переконання про кінцеву перемогу Злучених Держав в Кореї та в цілому, зв'язаному з нею, комплексі. Війну в Кореї він теж вважає тільки частиною в совєтському пляні світової агресії. Дотеперішній перебіг подій на фронті він вважає „нормальним", бо ясно, що мирна країна, заатакована агресором, не може протягом одного дня зібрати всього свого потенціялу на відбиття нападу. Але тим певніша є кінцева перемога.

● **Думка бувшого президента** — Герберта Гувера про потребу реорганізації Об'єднаних Націй без Совєтського Союзу здобуває в міжнародних колах щораз більше прихильників після комуністичної агресії в Кореї.

Ще ОДИН ЧЕСЬКИЙ ДИПЛОМАТ „ВИГРАВ ВОЛЮ".

Вашингтон, 13 липня. — Діючий чехословацький генеральний консуль в Ню Йорку, Ян Кийовський, звернувся до державного департаменту, прохаючи американського азилю перед большевизмом. Своє прохання Кийовський мотивує своєю опозицією до комуністичної влади в його країні та загрозою для нього і його родини, якщоб він вернувся.

ЛІТАКИ НА ФУНТИ

Вашингтон, 13 липня. Спеціялісти вважають, що нову продукцію літаків, з огляду на дальший технічний розвиток цеї зброї, треба тепер рахувати не на одиниці, тільки на фунти. Стверджується, що американська продукція тепер потребувала б 34 місяці, щоби могти досягнути випуску 50,000 літаків річно, що за часів президента Рузвелта досягнено за 24 місяці після проголошення поспіху в продукції.

ЗАГРОЗЛИВА КОМУНІСТИЧНА АКТИВНІСТЬ НА КОРДОНАХ ЮГОСЛАВІЇ

Беоґрад, 13. липня. — Югославське пресове агенство Таньюґ повідомляє про нові підозрілі рухи совєтсько-сателітських військ на кордонах Югославії. Згідно з цим повідомленням, на югославський кордон прибувають щораз нові моторизовані частини болгарської армії в повному воєнному виряді, від важкої зброї починаючи а на медикаментах кінчаючи. Подібні військові рухи спостерігається в прикордонних зонах Румунії і Мадярщини. Югославська армія є в постійному поготівлю, сподіючись в кожній хвилині можливого нападу. Прикордонний рух на югославській території обмежено.

О. Н. ПРОТИ ВАРВАРСТВА НА КОРЕЙСЬКОМУ ФРОНТІ

Лейк Соксес, 13. липня. — У зв'язку з повідомленням про варварське вбивство американських полонених північно-корейськими червоними, генеральний секретар О. Н. Тріґве Лі, звернувся окремою каблеграмою до урядів Північної і Південної Кореї, закликаючи їх припинити ці ганебні вчинки та погодитися на фронтову гуманітарну акцію Міжнародного Червоного Хреста.

● **Колишній комуніст** Джордж Едвард Поверс, урядовий свідок в депортаційному переслуханні „товариша Дмитришина", зізнав вчора, що Міжнародний Робітничий Орден є прибудівкою комуністичної партії.

● **Митні власті в Ню Йорку** повідомили, що вони впали на слід зорганізованої контрабанди, веденої новими імігрантами, що приїжджають в рямках Акту Д. П.

4 АМЕРИКАНСЬКІ БАТАЛЬЙОНИ ЗДЕРЖУЮТЬ 3 ЧЕРВОНІ ДИВІЗІЇ НА РІЦІ КУМ

Токіо, 13. липня. — Повідомлення з фронту в Кореї виявляють, що тільки 4 американські батальйони пробують здержати похід чотирьох комуно-корейських дивізій на ріці Кум, останній природній перешкоді в червоному наступі на тимчасову південно-корейську столицю Таежон. Головна маса американських військ відступила на південний беріг цеї ріки, тоді як задна сторожа американських військ намагається зупинити червоний похід ще на підступах до переходів ріки. Проти чих частин концентрується тепер ведений панцерними колонами большевицький наступ. Американці помітно ведуть тактику сповільнення большевицького наступу, очікуючи підкріплень. Головну ролю в цій стратегії грає, виходило б, авіяція, що в безконечній черзі атакує кулеметним вогнем ворожі фронтові частини, завдаючи їм великих втрат та утруднюючи концентрацію. Інші з'єднання авіяції атакують комунікаційні получення та інші воєнні об'єкти в запіллі ворога. Деякі повітряні ескадрилі діють вже з тількищо встановлених нових авіяційних баз вже на південно-корейській території. З фронтового повідомлення головної квартири ген. Мек Артура виходить, що головні бої йдуть тепер в районі міста Чочівон. Спостерігачі вважають, що червоні докладають всіх зусиль та кидають на фронт щораз нові сили з виразною метою розправитись з відносно малою кількісно американською обороною ще заки наспіють підкріплення. Північно-корейське командування хвалиться, що воно оточило відділ американської піхоти, 700 американців убило і 500 взяло вполон та продовжує „винищувальну акцію". Комуністичний напір скріплюється на флангах центрального фронту. Стверджується, що відступ американських оборонців на південний беріг ріки Кум дає їм дуже корисне територіяльне положення, бо цей беріг є на багато вищий від північного, що не дає наступаючому ворогові жадного прикриття.

ГЕН. ВОЛКЕР НАЧАЛЬНИМ КОМАНДАНТОМ СУХОПУТНІХ ВІЙСЬК В КОРЕЇ

Токіо, 13. липня. — Ген. Мек Артур, головнокомандуючий аліянтськими збройними силами на Далекому Сході, іменував вчора ген. Волтона Г. Волкера начальним командантом американських сухопутніх військ в Кореї. Ген. Волкер, що вже перебрав команду, є ветераном двох світових воєн, в останній з яких відзначився як спеціяліст в панцерній зброї в армії ген. Паттона. Після війни сьогодні вже 60-літній генерал був з окупаційною армією в Німеччині, опісля перебрав командування Восьмої Армії в Японії.

ПОДІЇ В КОРЕЇ ЗАХИТАЛИ ДОВІРЯ В ПЕРЕВАГУ АМЕРИКАНСЬКОЇ ЗБРОЇ

Токіо, 13. липня. — Фронтові спостерігачі стверджують, що кілька днів затяжної боротьби малих американських відділів проти сильно переважаючого ворога захитали довір'я американських вояків в перевагу американської зброї. Червоний ворог, вишколений і керований совєтськими офіцерами, — забезпечений найважчою совєтською зброєю, головно панцерною, з якою американська оборона тільки з трудом дає собі раду.

МОСКВА НАЗИВАЄ МЕК АРТУРА „БЛІДО-ЛИЦИМ МІКАДОМ"

Москва, 13. липня. — Місцева „Літературна Ґазета" надрукувала вчора довгу статтю якогось Грібачева, в якій називається ген. Мек Артура — „блідо-лицим мікадом", що хоче стати американським „цезарем" в Азії та перемінити її в „концентраційний табор рятунку погибаючого американського капіталізму." До статті додана відповідна карикатура.

ЗАПОВІДАЮТЬ НОВУ СОВЄТСЬКУ АҐРЕСІЮ

Таіпеї, Формоза, 18. липня. Національно-китайські кола, базуючись на повідомленнях розвідки, заповідають нову совєтську аґресію протягом найближчих трьох тижнів. Точного місця цього нового нападу не називається, але передбачується його теж в Азії, з виразною метою ангажувати та розпорошувати щораз більше американські сили і в той спосіб приготовитися до генерального наступу на світ. Знавці вважають, що вибух війни в Кореї закінчив період „холодної війни" та почав стріляну, яка тепер вибухатиме щораз новими вогнищами на щораз нових фронтах аж доки не загориться ввесь світ. Це мало б бути в пляні совєтської стратегії.

„ПРИКЛАДНИЙ" КОАЛІЦІЙНИЙ УРЯД У ФРАНЦІЇ

Париж, 13. липня. — Призначений премієром Франції, колишній міністер оборони Рене Плевен, проголосив сьогодні новий коаліційний уряд країни, називаючи його „прикладним для нації". Йому пощастило створити знову сильну колись коаліцію більшости: соціялістів, радикалів і популярних республіканців, що мають абсолютну перевагу в Національній Асамблеї. Вже сьогодні уряд буде представлений Асамблеї і є всі вигляди, що буде затверджений. По партійному складі в ньому є 9 соціялістів, 8 радикалів, 9 популярних республіканців та по кількох з демократичного резистанського союзу, незалежних республіканців і безпартійних. Важливе міністерство закордонних справ перебрав знову Роберт Шуман, оборону — Жюль Мок, внутрішні справи — Генрі Кейй, справедливість — Рене Маєр.

● **Економічна і Соціяльна Рада** О. Н. засудила приглушування радіоповідомлень, як нехтування одної з головних свобід.

● **В зареєстрованому** у Вашинґтоні комуно-корейському радіоповідомленні говориться про „похід полонених американських імперіялістичних бестій" по комуно-корейській столиці Пйонґянґ до недалекого табору полонених.

В СВІТІ

● **В Копенгаґен, Данія,** почалася дводенна конференція Ради Військової Продукції і Постачання Північно-Атлантійського Пакту.

● **Сімох агентів Еф Бі Ай** приїхало до Туреччини, щоби разом з турецькими властями повести акцію проти торгівлі наркотиками.

● **Комуно-чеський** парлямент прийняв новий карний кодекс, цілком базований на совєтсько-російському.

● **Британський премієр** Атлі заявив, що „ввесь світ вдячний Об'єднаним Націям за їх становище проти комуністичної агресії в Кореї".

● **Голандський** апеляційний суд засудив на кару смерти трьох німецьких націстів, яким доказано вину в депортації на смерть тисячів голандських жидів.

● **Британський уряд** зробив контракт з приватною фірмою для розвитку атомового мотору для великих кораблів.

● **Британське міністерство пошти** проголосило припинення повітряної пошти до Кореї.

● **Бельгійський парлямент** все ще не може дійти до ладу з вирішенням справи повороту короля Леопольда, як соціялісти продовжують свій спротив.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sunday, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	$ 5.25	Six months	$ 5.25
На три місяці	$ 2.75	Three months	$ 2.75
В Джерзі Сиві і закордоном:		Foreign and Jersey City Hates:	
На рік	$12.00	One year	$12.00
На пів року	$ 6.50	Six months	$ 6.50
На три місяці	$ 3.50	Three months	$ 3.50

Кожна зміна адреси коштує 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ПЕРЕСТОРОГА

З фронту надходять недобрі вісті. Вони можуть бути ще багато гіршими і таке може тягнутись навіть місяцями, бо Злучені Держави знайшлися у важкій і кривавій боротьбі в Кореї й то, наразі, самі без нічієї помочі.

Таку правду дораджує сказати американському народові сам генерал Омар Н. Бредлі, начальник Шефів Злучених Штабів. Її переказав по конференції з генералом сенатор Мілард Тайдінґс, демократ з Мериленду, предсідник Комітету Збройної Сили.

Генерал Бредлі має повну рацію, коли є за те, щоб перед народом нічого не закривати. Як пригадуємо собі, в минулій війні нераз критикували президента Рузвелта навіть його прихильники якраз за дипломатичні та воєнні тайни, які він держав при собі. Казали, що він вважає американський нарід за малу дитину, яка любить тільки солодкі речі й з якою не годиться про все говорити, особливо, як треба сказати щось гіркого, що може його дуже заболіти, чи вразити його національну честь і гордість. За цю звичку Рузвелта платить американський нарід ще й до сьогоднішнього дня. Отже ген. Бредлі добре зробив, коли порадив сенаторові Тайдінґсові та усім членам Комітету Збройної Сили нічого не закривати і не вигладжувати, а тільки сказати чисту, хоч і гірку правду.

Ця правда, то не тільки боротьба в Кореї, але ще й ті агресії, з якими прийдеться в короткому часі зустрітись, як Злученим Державам, так і цілому демократичному світові, і то на п'ятьох чи шістьох різних територіях.

Супроти такого міжнародного положення, треба американському народові, як це представляв сенатор Тайдинґс, бути готовим на непередбачені випадки і не думати тільки про Корею, де американські поразки є важкими, але тільки тимчасовими невдачами. Дехто пише вже і про Корею як другий Батаан, забуваючи, що той самий командант, що свого часу був змушений покидати Батаан і дати його захопити японцям, пізніше вернув на Филипини як переможець. Ген. Доґлес МекАртур був тим командантом. Нині він є головнокомандуючим для Кореї, а як зайде потреба, буде ним для цілого тихоокеанського фронту. Військовий провід є отже в Кореї й на Тихому океані в дуже добрих руках, таких, що ліпших не знайти. Це повинно зміцнити довір'я до проводу, проте воно не зменшає грізної ситуації світових розмірів, з якої зможемо вийти переможно тільки тоді, коли американський нарід розумітиме її вагу та буде спосібний на найбільші жертви.

Слід завважити, що в тому самому дні, коли американська преса розписалась про ці перестороги, передано теж вістки з Лондону про нові переговори британського амбасадора в Москві з заступником совєтського міністра закордонних справ Громиком щодо „мирної полагоди корейського конфлікту". Тільки нічого не згадано, що з тих переговорів вийшло. Як бачимо, переговорюється ніби з „невтральними" Совєтами, які називають Злучені Держави і Велику Британію аґресорами щодо Кореї та які змагають перемінити цілу Корею на одного з таких сателітів, якими стали Польща, Чехословаччина, Угорщина, Болгарія і т.д.

Не зашкодило б ще перестерегти тих, що переговорюють, що вони повинні радше заявитись за санкції проти Росії, властивого аґресора в Кореї, як з ним переговорювати.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ГЕРОЙ

Недавно помістили американські газети вістку, що „сержант Йорк захворів". Тільки подумати: Що там якийсь сержант з Комберленських гір у Тенесі й то ще сержант з першої світової війни!

Так міг би дехто подумати, хто не обзнайомлений з цею справою. Але й він певно дивувався б, чому ту вістку подали газети в такому тоні, неначе ціла країна була б у тому зацікавлена й глибоко тою вісткою діткнута.

Сержант Йорк, беручи участь у Першій світовій війні на европейському фронті, відзначився великою хоробрістю. Його відзначено найвищою нагородою — Конґресовою медалею — за те, що дня 8 жовтня 1918 р. в Арґонських лісах у Франції сам один вбив 25 німецьких вояків, а 132 узяв до полону та знищив 32 ворожих машинових крісів.

Як знаємо, геройських вояків Америці не бракує. Є вже чимало таких, що теж були відзначені Конґресовою медалею. Але ніхто з них не прихилив до себе серця американського народу в такій мірі, як це є з сержантом Йорком, хлопцем з гір, про якого існування мало хто знав навіть у його рідних сторонах, як він вибирався на війну. Одначе його надзвичайна хоробрість звернула на нього увагу країни. Правда, таке бувало теж і з іншими героями. Про них якийсь час писали і говориди, а потім поволі забули. З сержантом Йорком так не сталось. Але в тому в першу чергу — його власна заслуга.

Як сержант Йорк вертав з поля боїв до Америки, зібралася велика товпа народу, щоб його повитати в нюйорській пристані. Між тими, що прийшли його повитати, був Флоренс Зіґфілд, славний з своїх коштовних театральних вистав у Ню Йорку. Зіґфілд запропонував Йоркові, отому звичайному сержантові, що виріс у біді, не менше, ні більше, а 500,000 долярів за персональні виступи в його театрі. На ту пропозицію сержант Йорк відповів без надуми ось так:

„Уніформа Дядька Сема не є на продаж".

Так вернув сержант Йорк у свої рідні сторони, малощо багатший від цього часу, як їх покидав, коли вибирався на війну. Та вдячні громадяни стейту Тенесі набули для нього 400-акрову фарму і він почав на ній господарити. Одночасно почав учитися, доповняти знання, якого не міг набути за молодих літ. Щобільше, він почав думати над тим, як помогти теж іншим молодим хлопцям набути знання, які не мають для цього можливости, так, як він не мав її у своїй молодости. Сержанта Йорка почали покликати на різні доповіді-спогади, за які йому платили. Тих грошей він не вживав для себе, а відкладав і так наскладав $10,000. Цю суму вжив він на заложення хліборобської школи для хлопців і дівчат його околиці. Ця мала школа розрослася згодом у великий Інститут, бо на її поширення сержант Йорк почав віддавати всі гроші, які одержував за відомий фільм „Сержант Йорк". Це вже були величезні суми. Йорк не взяв з них для себе ні для своєї родини ні одного доляра. Усе пішло на просвіту та промислове й хліборобське піднесення його рідних сторін, дуже відсталих під цим оглядом і дуже бідних.

Героїзм, за який відзначено сержанта Йорка тому 32 роки, відграє — як пишуть — невелику ролю, коли приходиться оцінити правдиву вартість цеї людини. Велич Йорка є в його характері, в його великій любові ближнього, в його щирій, тихій побожности й його скромності. Це є тип, характер який імпонує американцеві й хапає його за серце. Тому Йорка не забудуть, тому і вістка про його занедужання облетіла цілу Америку і тому з усіх кінців країни посипались письма до нього з побажанням видужати і далі жити і працювати.

Іван Кедрин.

Іван Мазепа, як символ

(В роковини бит ви під Полтавою).

Генеральний осаул Іван Мазепа був вибраний гетьманом у 1687 році на місце Івана Самойловича, який упав жертвою пересердя князя Василя Ґоліцина за невдачу спільного московсько-українського походу проти Кримської Орди. Самойловича і його старшого сина москалі без суду заслали на Сибір, а козацькій старшинській раді, що зібралась над річкою Коломаку, дали військову охорону для вибору нового гетьмана, підтвердивши раніше Глухівські статті, при чому знову обмежено права гетьмана, отже знову звужено автономію гетьманської України. Ото ж Іван Мазепа був кандидатом, приємливим для Москви. І він цю московську опінію про нього виправдав на 100%, не тільки пішовши — на приказ Москви — зараз же у 1689 році новим, для України абсолютно непотрібним, походом проти Криму, але повних 20 років доказуючи свою льояльність у відношенні до Москви щораз новими актами, які знесилювали Україну участю у московських війнах, будовою непотрібних Україні фортець (м. і. Печерська у Києві), будовою Петербурґа, що був здвигнений на кістках козацьких. Це була льояльність не словесними заявами, а ділами, що коштували український нарід сотні й тисячі жертв.

Провідною лінією Мазепинського правління були дві засади, одна закордонної, друга внутрішньої політики: 1) краща автономія у злуці з Московщиною, як шукання союзів із сусідами, що також ламають договори (Польща, Волощина, Туреччина, Кримська Орда), і 2) скріплювання старшинсько-шляхетської верстви, як найсильнішої опори української козацької держави, зв'язаної від 1654 року нещасним Переяславським договором із Московщиною. Цим своїм двом засадам Мазепа був такий вірний, що Запоріжжя виступало проти нього збройними бунтами, що їх він криваво здавлював. Був такий вірний, що його ім'я стало найбільш непопулярне в народніх низах. Він не мав зрозуміння для сили народної течії, він не мав теж відваги строго виступати проти здирств, що їх допускались московські війська в Україні в їхніх походах через українські землі, вважаючи, що такою примирною тактикою можна таки більше від Москви зискати і краще захоронити край від ще більшого нещастя.

І коли Мазепа рішився на тайне шукання зв'язків із ставленником шведів у Польщі Станиславом Лещинським і безпосередньо із самими шведами та на змову з ними проти Москви, то тільки тому, що дійшов врешті до переконання, що найвірніша служба московському цареві не перешкодить цьому останньому — так дусити Україну, так її пляново обезкровнювати і так щораз обрізувати її автономію, аж поки можна буде цю автономію цілком скасувати й Україну піддати немилосерному обмосковлюванню. Україна стала предметом дикої господарської експлуатації. Хліб, взагалі все харчування і підводи для московських армій на різних фронтах, мусіла постачати Україна. Козацькі відділи мусіли воювати на Білорусі, Литві, Ліфляндії і Фінляндії тому лише, що Московщина зазіхала у свому ненаситному імперіялістичному гоні на всю Прибалтику й Фінляндію, пробиваючи собі „вікно в Европу" коштом чужих народів і держав. Україна стала в очах Петра І. і його дорадників не сусідньою союзницькою державою, а шпихлірем майна і запасом крови. А що гетьманська автономія таки стояла на заваді, то щораз голоснішими ставали московські голоси, щоб її скасувати та могти користуватись українськими земними плодами і людським матеріялом безпосередньо, без потреби користуватись посередництвом гетьманської адміністрації. І щойно такі. пляни Москви, щойно така московська ненаситність у безпардонних здирствах, примусили Івана Мазепу відступити від принципу

(Докінчення на стор. 3-тій).

ПІД ЗНАКОМ ВІЙНИ

Вільне, національне господарство є завжди дуже вразливим барометром міжнародного політичного положення, зокрема таких подій, як війна чи її дійсна або уявлена можливість. Не інакше є і з війною в Кореї та її впливам на відносини в Америці. Як тільки почалася війна, точніше, як тільки почалася большевицька аґресія і американський уряд, через Об'єднані Нації та за їх благословенням поробив негайно рішучі заходи для її припинення, стрілка американського господарського барометра почала неомильно показувати в тому напрямку, в якому всі і без того дивляться: можливість нової світової війни.

Інтересна під цим оглядом є сумарична оцінка господарського відруху на воєнні події, зібрана і передана „Ю. С. Нюз енд Ворлд Ріпорт"-ом в останньому виданні.

Інформації зібрані з таких центрів американського господарського життя, як Ню Йорк, Сен Франсиско, Шикаґо і Вашинґтон, отже в поперечній лінії з цілої Америки.

Першусього стверджується деякий поспіх в закупах, хоча локалізований і повільний та без будь-яких познак паніки. Він відноситься теж тільки до деяких продуктів, головно тих, недостача яких відчувалася під час останньої війни: цукор, мило, черевики, домашне устаткування, автомобільні ободи (опони) та самі автомобілі.

В поодиноких випадках продавцям вийшов товар, хоча це не має нічого спільного з війною ані з недостачею товарів взагалі. Проте, одна недостача збуджує підозріння про можливість другої, з цього повстає поголоска. Цим разом, як стверджено на початку, ці відрухи є тільки льокальні, як йдеться про покупців.

Натомість далеко більший і ширший поспіх в закупах помітний серед самих купців і промисловців. Війна, хай тільки у віддаленій і одній країні, означає неомильно збільшення урядових запотребувань і замовлень, від сталі починаючи, а на папері кінчаючи. Як почалася війна в Кореї, продуценти і розділиники ще не цілком були „прийшли до себе" щодо заготівлі сирівців і продуктів після останньої війни. Теж збільшене запотребування населення після війни не дозволяло на розбудову магазинів в такій кількості, як це було б необхідне для „вдержання рівноваги" в усіх обставинах.

В результаті, на краєвому ринку спостерігається сильне збільшення замовлень на сталь і її продукти та на будівельні матеріяли. Відчувається деякі недостачі, але далекі від того, що можна б назвати „критичними". Тому кожному треба познайомитись з деякими фактами та зі загальним положенням, щоби необачно не попадати в „настрій", що звичайно дорого коштує і не має ані причини ані цілі. На підставі загальної оцінки та наявних фактів положення на ринку характеризується так:

Спостерігачі, як з бизнесу так і з уряду, не бачать жадних причин до хвилювання щодо можливостей задоволення всіх потреб і вимог консументів. Вправді, деякі речі можуть стати рідкістю і коштувати дороще, але в цій хвилині і на найближчу будучність не плянується ще жадної раціоналізації.

Тривкі продукти: автомобілі, холодільні і т. п. мали великий попит і без війни. В інтересі всіх консументів є задержати відповідну резерву в закупах і тепер, бо в теперішніх умовинах збільшений попит навряд чи приспішив би продукцію, натомість міг би її погіршити якостево і піднести ціну. Це саме відноситься до холодільників, пральних машин і т. п.

Газоліна і опони — сьогодні їх є подостатком і навіть радикальні воєнні запотребування, включно з мобілізацією, в нічому не змінили б можливостей повного покриття запотребування. Проте, вже тепер деякі схвильовані особи переплатили ціну, самі не знаючи чому і навіщо.

Будівельний матеріял — його запотребування і можливості покриття не мають виглядів змінитися в умовинах корейської війни. Інше діло, як війна поширилася б та виринули більші урядові і військові запотребування.

Харчів є підостатком і теж досі на ринку не спостережено будь-який поспіх в їх закупах. Деяке подорожіння, як напр. хліба і м'яса в Ню Йорку, зв'язане зі загальною господарською тенденцією, яка не має нічого спільного з війною чи її можливостями. Так само заповідається на цей рік рекордову продукцію деяких харчів, головно молока і м'яса, хоча самі жнива не заповідаються так добре, як в минулому році.

Одягів є так само підостатком, хоча закупочна паніка могла б дещо опорожнити магазини та піднести ціни. Досі не спостережено будь-яких познак під цим оглядом.

Загальне господарське положення та його тенденції є того роду, що не викликують в урядових колах хвилювання, натомість заставляють до уважних студій. Досі ще цілком не обмірковується потреб чи можливостей раціоналізації, ані для продуцентів ані для консументів. Проте, перші познаки закупочної паніки, виявлені продуцентами чи консументами, могли б заставити уряд взяти контролю в свої руки. Він має на це вже потрібні законні повновласті. Очевидно, що в інтересі загалу є не дати жадних причин, щоби уряд ці повновласті використав.

Ольга Мак. Авторські права застережені!

„ЄЖОВЩИНА"

(Уривок з автобіографічних матеріялів).

39)

Цим питанням він несподівано вибив мене з засвоєної з попереднього досвіду засади: ніколи в розмовах зі злочинною бандою енкаведівських служак не виявляти своїх справжніх почувань, і я щиро здивувалася:

—Мене дивує ваше питання, громадянин прокуратор! Адже я дружина і мати двох дітей! Думаю, що моя цікавість є цілком природною, і я ще раз дозволю собі повторити питання: де є мій чоловік?

— Ваш чоловік там, — знову цідив він, смакуючи кожне слово, — де йому вже давно належиться бути... А вам я би радив якнайменше цією справою цікавитись, з огляду на тих самих дітей, про котрих ви щойно згадали...

Ще одна секунда, одна мить — і тяжкий камінний каламар, що стояв на столі, полетів би Руденкові в голову! Здавалося, треба було лишень одної маленької краплі, щоб отрута, переповнивши серце, штовхнула мене на скажений смертельний напад, від одного удару котрого або стиску за горло ця потвора, що сиділа передімною, увірвала б нитку свого мерзенного життя!!!

Одна крапля!...

Але то тільки так здавалося, бо ніхто не знає, скільки крапель болю може зміститися у власному серці...

Пекельна сила, що шугнула мені в голову, розбилася об щось невидиме і відплила назад, залишаючи по собі нудотну каламуть свідомости свого безсилля.

„А вгорі сидить ворона і сміється!" — пригадався мені раптом Олександрів сон.

—Чи мій чоловік там, де йому належиться бути, — опанувавши себе, відповідаю з холодною іронією, — вирішить остаточно правосуддя, в справедливість котрого я твердо вірю (а в душі: „справедливість?! ! Ха-ха-ха!") До вас же покищо маю тільки одне прохання: дозволу на право передачі грошей і білизни.

— З тим зверніться до НКВД.

— До якого НКВД? Власне що я не знаю, де мій чоловік знаходиться.

— Підіть до... Але, ні! Справа є в мене, а я... недозволяю! І взагалі ваша візита є скінчена!

Що лишалося робити?? Обертаюся і виходжу.

Ідучи довгими коридорами, ловлю себе раптом на тому, що уста мої без участи розсудку, корячись якійсь внутрішній силі, вперто повторяють: „Ми ще порахуємось з вами, товариш Руденко! Ми ще колись порахуємось!"

Оглядаюся зі страхом, чи мене ніхто не підслухав? Але — ні! Ніхто не звертає на мене уваги.

Приходжу до готелю, падаю на холодне ліжко і попадаю в стан цілковитого отупіння. Здавалось, це не було почуття болю, бо моє серце, моя душа — ціле моє єство перетворилися в суцільний кривавий біль. Кожний мій нерв, кожна клітина тіла кричали і корчилися. А я лежала непорушно, затуливши погляд у високу стелю. Старалася не думати ні про що, хотіла втікти від себе самої!...

До дверей постукала покоївка і щось питала. Я довго ніяк не могла зрозуміти, чого вона хоче.

— Ах, так!... Вечерю? Звичайно!... Чай? Може бути чай... Ні, більше нічого.

Покоївка пішла.

Я встаю, адресую грошевий переказ і готую пакунок з білизною. Адресую на З. в'язницю. Чи дійде? Ах, все одно...

Виходячи, зауважуе на столі тацу з вечерею. Їсти? Ні, хай потім...

Надавши на пошті гроші і білизну, виходжу на вулицю.

Надворі вже темніє, і починає здійматися знову різкий вітер.

Здається, я маю ще щось зробити?

Зупиняюся і думаю...

Раптом пригадую, що я нічого не дізналася в тій справі, в котрій приїхала. Треба було принаймні відшукати якогось адвоката!... Сьогодні вже пізно! Завтра? Ні, завтра вже мушу їхати назад. Чотири дні страчено, і залишилося ще три. Опізнемння на роботу в такому випадкові не могло бути оправдане і грозило судом, може й в'язницею*)... Отже, з чим вернуся?...

— Треба побачити паню Г.! вирішую про себе і сідаю в трамвай.

Коли я приїхала до пані Г., сусідка мені сказала, що вона недавно вийшла і мабуть не повернеться, бо вона останнім часом часто ночує у своїх родичів. Адреси родичів сусідка не знала...

Вертаюся назад ні з чим.

На самому порозі готелю зупиняюся, пригадую собі вузьку і високу, помальовану в сіро-зелену фарбу кімнату, подібну до криниці, де мене чекає цілковита самотність, і заходжу з ґанку на хідник. Спускаюся вулицею кілька кварталів вниз, потім вертаюся вулицею вгору й вниз, й знову вгору, як загнаний звір, як людина, у котрої біль зубів розриває голову.

По якомусь часі почуваю, що в мене заклякли від морозу ноги, а вітер перейшов у справжню сніжну бурю. Мушу йти до готелю!

Заходжу в чужу і непривітну кімнату. На столі стоїть холодний чай і канапки.

— Мушу щось з'їсти! — думаю собі, але зараз же в тій хвилі забуваю.

— І що тепер?... Щось зробити?... Ні, роботи нема ніякої!... Ах, яке це все чуже, яке непотрібне!... Чи може, я тут чужа і непотрібна?... Так, непотрібна і одинока...

*) Згідно з постановою уряду 1938 р. за опізнення на роботу на 10 хв. винного віддавалося під суд. Виправданими могли бути лишень хороба і арешт.

Втечі з фармів загрожують переведеню нового імміграційного закону!

В четвер, 6-го липня ц. р. відбулось у Вашингтоні чергове засідання ДП-Комісії під проводом її голови п. Карузі та з участю всіх допомогово-переселенчих організацій. Від ЗУАДК-ту взяв участь у тому зібранні др. Вол. Галан. Нарада розглянула всі справи, тісно зв'язані з новим імміграційним законом.

Головною журбою ДП-Комісії та співпрацюючих із нею допомогових організацій є загрозливе явище дальшої масової втечі людей, які приїхали до ЗДА, як фармері, зобов'язались працювати на фармах і свого зобов'язання не дотримують, інколи навіть не показуючись туди та не цікавлючись, що фармері заплатили за них кошти. На нараді одноодушно стверджено, що найбільш винуваті у цьому є свояки і знайомі новоприбуваючих, ті, що самі їх не спровадили, жадних трудів ані коштів не понесли, а лиш тоді, коли тамті вже сюди приїхали, безвідповідально перемовляють їх і стягають до міст, хоч безробіття у містах зросло, а не зменшилось. Уряд про це знає. Якщо ці втечі не припиняться, то **існує небезпека, що уряд здержить виконання новоприйнятого закону.** Тому ДП-Комісія заапелювала до всіх допомогових організацій всіми засобами протидіяти самовольному переїздові фармерських робітників до міст.

ДП-Комісія звертає увагу, що коли б новоприїзжі, за існування нового закону, поводились так само легкодушно, то — з уваги на їх підпис на відповідних зобов'язуючих заявах — наступили б масові депортації. Щоб це оминути, ДП-Комісія апелює до всі громадських організацій освідомлювати іміґрантів про повагу ситуації, їхньої власної і тих, що ще в Европі, щоб не-допустити до завертання приїзжих назад.

ЗУАДК зачиняє Переселенчі Осередки

У виконанні цього заклику ДП-Комісії, ЗУАДК повідомляє, що він зачиняє домівки Переселенчих Осередків у таких більших містах, як Филаделфія, Клівленд, Шікаґо і ін., де досі знаходили тимчасове приміщення нові іміґранти, що приїздили до тих міст. Ті, які виїздять з фарм без попередньої згоди ЗУАДК-ту, не можуть рахувати на допомогу від ЗУАДК-ту й нічліг в його Переселенчих Осередках. ЗУАДК просить всі інші українські громадські чинники й окремих громадян, щоб для добра всієї переселенчої справи і тих, які в Европі ждуть на виїзд, солідаризувались у цій справі з ЗУАДК-том і не тільки не перетягали людей із фарм до міст але самовільно переїхавшим не давали ніякої матеріяльної ні моральної піддержки.

Складати нові аплікації для б. членів Дивізії

Для всіх тих, що їх в Европі IPO або консулярна Комісія відкинули з таких причин, які тепер, дякуючи новому законові, вже неактуальні (напр. термін приїзду до осередніх держав чи приналежність до військових частин, які не боролися проти західніх аліянтів) — треба вносити нові аплікації. Давніх, здержаних або уневажнених ашурансів не буде відновлюватись.

Нам відомо, що деяким членам дивізії відмовлено виїзд з інших причин, як їх приналежність до Дивізії. Ці справи треба відрізнювати. Хто був позбавлений прав ДП, той мусить старатися за їх повернення, зголошуючи рекурс до централі IPO в Женеві.

Поспіх — передумовою успіху

ЗУАДК знову підкреслює потребу якнайбільшого поспіху у зголошуванні аплікацій. Остання конференція у Вашінґтоні ствердила, що акція заповнення підвищеної квоти для ДП триватиме найбільше два місяці. Отже хто тільки носиться з думкою когось спровадити — мусить негайно зголосити це ЗУАДК-ові. Також всі установи й організації, до яких зверталася Дирекція ЗУАДК-ту своїм закликом, повинні негайно подати свої зголошення, відкладаючи поладнання всіх формальностей на пізніше. Поспіх є тепер передумовою успіху не тільки цілої переселенчої акції, але навіть окремих ашурансів, для яких може не стати місця.

United Ukrainian American Relief Committee, Inc.
P. O. Box 1661, Phila. 5, Pa.

Голоси Читачів

„ЧИЇМ ІМ'ЯМ"?

В числі „Свободи" з 7-го липня вміщено допис п-ні Галини Селегень п. н. „Чиїм ім'ям?" Авторка висуває думку, що нема потреби в створенні ще одної жіночої централі, поскільки в Америці є одна жіноча організація — „Союз Українок Америки".

Дуже шаную і ціню п. Селегень за її фахову працю в ділянці статистики. Але шкода, що статистичних методів — виводити з фактів і цифр — Шановна авторка не застосувала і до статті про жіночі організації в Америці.

Перша помилка полягає в тому, що п-ні Селегень вважає, що в Америці існує тільки одна жіноча організація — Союз Українок Америки. На жаль: це не так. В Америці жіночі організації творяться з волі кожної групи жінок на місцях — і потім вони приєднуються або не приєднуються до Союзу Українок. На теперішній час в Союзі Українок об'єднано коло 50 товариств, а на терені Америки є ще подвійно стільки товариств, які уже святкували не тільки 25-літній, а й сороклітній ювілей, а до Союзу Українок не вступили.

Ми не входимо тут в розгляд, чому це так. Але так — і в роботі організаційній, як і в статистиці — треба числитися з фактами, а не з нашими побожними бажаннями.

Друга помилка Шановної авторки це те, що вона чомусь думає, що Об'єднання Українських Жінок має на меті організувати тільки новоприбулих. Це невірно, бо Жіноче Об'єднання ставить своїм завданням саме згуртувати для спільної праці оті всі жіночі товариства, бо тепер, коли Америка починає пізнавати Україну, необхідна наполеглива праця не тільки в допомозі, але і в ознайомленні американців з Україною. І тут сполучення знання і досвіду старих іміґранток з знанням і досвідом новоприбулих дасть саме найкращі наслідки.

Третя помилка це те, що ця нова централя постає нібито без відома і навіть чи не напереків волі Союзу Українок. Потребу об'єднати жіночі товариства, які стоять поза Союзом Українок, висувалося ще на Світовому Конгресі, і було проводом Союзу Українок потверджено на вічу п. Павликовської, в Ню Йорку, в 1949 році. Підстава для цього висувалася та, що коли буде дві Централі, то легше для Союзу Українок буде утримувати СФУЖО і провадити загально - національні кампанії. Незрозуміло, чому тепер СУА устами п. Селегень починає бити раптом на ґвалт з приводу створення „Об'єднання".

До того друга централя жіночих товариств існувала вже з 1933 р., тобто сімнадцять років, і тепер нічого не змінилось, що могло б існування такої централі заперечити. Тоді ця централя називалася „Золотий Хрест", а тепер буде називатися „Об'єднання", — бо має об'єднати, на підставі широко розгорнутого статуту, велику кількість різноманітних товариств, які із вступом до централі не міняють ні свого статуту, ні своїх цілей, ні назви свого товариства.

Далі ще одна помилка у фактах: „Захист Матері і дитини" у Филаделфії існує не на кошти СУА, а на кошти, які зібрала Голова Об'єднання Українських Жінок на Еміграції, п-ні Павликовська, під час вічевих поїздок в Америці і Канаді. В Америці зібрано 2,700 дол., в Канаді 3,000 дол. Ні в Америці, ні в Канаді цими грошима не має права розпоряджатися одна якась жіноча централя чи товариство (як знаємо, в Канаді є чотири жіночих організації). Ці гроші творять „Фонд Матері і дитини" і розпоряджається ними в Америці Комітет СФУЖО, а в Канаді — КУК. Саме з цих грошей заплачено за ашуранси для 65 вдів і саме з цих грошей оплачується Захист Матері й Дитини у Филаделфії. Про все це я, з обов'язку містоголови Світової Федерації Жіночих Організацій свого часу писала в „Свободі", щоб звернути на цей Дім Вдови увагу ширшого громадянства і викликати його підтримку.

Іще одно делікатне питання висуває п. Селегень, якого краще було б не висувати, а саме, чому я не увійшла до Союзу Українок і не постаралася змінити його роботу так, як я вважала краще. Ті, що знають обставини, зрозуміють, чому я не мала змоги того зробити. А я не вважаю, що для добра справи треба все це витягати на світ Божий. Скажу тільки, що я в Америці вже півтора року. Була у Филаделфії, Ню Йорку, Дітройті, — і висновок для мене був тільки один: відійти і пошукати собі іншої роботи на народній ниві. А такої роботи, саме серед жіноцтва в Америці, лежить сила силенна облогом і треба тільки закасати рукави і взятися до праці. І саме це, спокійно, не зачіпаючи нікого, а найменше Союз Українок, ми і робимо.

І — підкреслюю — ні на перших основуючих зборах у Ню Йорку, ні в пропаґандивній чи організаційній праці Об'єднання, нема, не було і напевно не буде моментів конкуренційних, підривних чи наклепницьких у відношенні до Союзу Українок. Такого самого ставлення до нас можемо вимагати і від Союзу Українок. Наша мета — спокійна, культурна і ідейна робота українського жіноцтва. Ми завжди готові підтримати і шанувати другу організацію і вимагаємо культурного і толерантного ставлення до нашої організації.

Знаємо, що справа розгорнути роботу нової централі забере не один місяць. Та ми певні, що таких самих активних, щирих, добрих серцем і патріотичних жінок, які є в Союзі Українок, є багато і поза ним. До них ми і звертаємось за підтримкою.

І тому на патетичний запит п-ні Селегень „Чиїм ім'ям?", ми зі спокійним сумлінням відповідаємо:

„В інтересі українського жіноцтва і в ім'я добра української справи".

Л. Івченко, Ню Йорк, Н. Й.

Іван Мазепа, як символ

(Докінчення зі стор. 2-гої).

безоглядної льояльности та звернутися проти царя.

Це характеристична риска всіх сатрапів і всіх народів, вихованих у завойовницькій психіці та меґаломанії свого „післанництва" (месіянізму), що їхня ненависть звертається найбільше проти тих, які їм найвірніше служили і віддали найбільші послуги, але відважилися таки на голос протесту проти їхнього використовування і зупинилися на свому самогубному шляху. Так було і з Мазепою. Мазепа став „зрадником" тому, що Московщина зіштовхнула його з становища союзника до ролі сліпого невільника. Мазепу православне духовенство мусіло виклясти і в Богослужбах щораз цю клятву повтаряти (аж до 1917-го року, ще навіть після вибуху революції!), бо Мазепа не дозволив себе й Україну дальше принижувати і нищити. І з імени Мазепи Москва створила символ протимосковського зрадництва. Називаючи призирливо українців „мазепінцами" — москалі самі вивищили в очах українського народу Івана Мазепу, зробивши з нього символ українського самостійництва. Насправді, **Іван Мазепа є символом безнадійности політичної співпраці з Московщиною.** Чи Мазепа повинен був уже швидше порвати з Московщиною? Чи він мав раніше добрі нагоди для цього? Чи він провинився перед Україною, допомагаючи Московщині так страшенне винищити її впродовж 20-ти років своєї вірної служби?! Всі ці питання не належать до нинішньої нашої теми. Без уваги, яка була б відповідь на них, Мазепа доказав своїм виступом проти Московщини таки свій український патріотизм і державницький український розум. Траґедію України і його особистогою траґедією була зовсім непередбачена поразка шведського генерала Левенгавпта, який вів Карлові XII. нові великі сили й могутню шведську артилерію — і втратив їх коло села Лісного на Білорусі, заскочений московськими військами. Ця битва рішила долю України й українського народу по нинішній день, — вона перерішила згори битву під Полтавою, яка зліквідувала козацьку державу, поклала край великодержавницькій могучості Швеції та народила Росію, що її назва появилася вперше після Полтави.

Актуальність Полтавського бою лежить не тільки в політичній проблематиці України, але й проблематиці всього Сходу Европи у всеросійській концепції, якої цупко тримаються всі московські патріоти, від Сталіна до Керенського. Роковини Полтавського бою пригадують не тільки державницькі змагання України, але підкреслюють, що автономізм у межах російської імперії є фікцією: бо не було в історії Росії й України більшого оборонця такого автономізму, як Мазепа, і не було кращого доказу на помилковість тієї концепції, як 20 років Мазепинського досвіду! Не Мазепа був зрадником, а зрадником була Москва, що поламала Переяславський договір і штовхнула Україну під Полтаву. І по нинішній день не було ні одного випадку, щоб Росія доказала свою льояльність і добру волю у відношенні до підписуваних нею договорів та щоб відпекалася свого імперіялістичного месіянізму.

ЯК „МИ ВЧИМО ПОЛЯКІВ"

Совєти завзялися передати всенький світ „багатий досвід большевизму комуністичним партіям інших країн." Мріють навіть про те, що „Европа прийде до нас розуму вчитися". Покищо, не мають змоги притягати на „науку" цілу Европу, тож беруться до цієї частини, яку вдалося їм захопити в свої руки.

В дорозі через Москву на початку цього місяця до УССР прибула ще одна (котра з черги?) польська селянська делеґація. Польські селяни прибули насамперед до Києва, оглянули місто, а потім 4-ма групами роз'їхалися по областях Київській, Дніпропетровській, Полтавській та Чернигівській. Управи відвідуваних колгоспів і самі колгоспники, як пишуть совєтські газети, „радо діляться з делеґатами всіма своїми досвідами", а по тому показують всі свої „достатки" „У нас щодня пироги з м'ясом, а в коморі стоять дві діжки сала", — сказала мала дівчина, дочка колгоспника, делеґації...

● Ген. Лушіюс Д. Клей, іменований губернатором Дюї предсідником Комісії Цивільної Оборони нюйорського стейту, призначив своїм заступником Джозефа Кейца.

ЗАКЛИК

Ресорту Внутрішніх Справ Виконного Органу УНРади до Українського Громадянства

Загально відомо, що р. 1945, як тільки війська аліянтів зайняли Німеччину та країни, німецьким військом окуповані, в різних осередках скупчення примусово вивезених українців негайно з'явилися совєтські репатріяційні місії та їх аґентури. Ці совєтські органи, використовуючи прихильне до них ставлення аліянтської окупаційної влади, відразу розпочали примусову репатріяцію, виловлювали українців і масово відправляли до СССР. Побіч із тим совєтські аґентури в таборах, де були зібрані українці, провадили криваві розправи — самосуди, масові вбивства, катування та ґвалтування українських жінок.

Коли влада аліянтів виділила в окремі табори тих громадян, які не бажали повертатись до СССР, то совєтські аґентури продовжували виловлювання українців і жертви ті безслідно зникали.

Ці масові вбивства, насильства та ґвалтування, що їх проваджено в таборах під совєтською владою, тільки частково зафіксовані українською пресою й тому Ресорт Внутрішніх Справ продовжує збирати фактичні матеріяли про такі випадки й звертається до всіх українських громадян, які перебували р. 1945 по таборах та були свідками насильницьких дій совєтських репатріяційних місій, **надсилати Ресортові Внутрішніх Справ свої свідчення.** Зокрема проситься надсилати матеріяли про вбивства в таборах Цуффенгавзену, Авґсбурґу тощо.

В свідченнях слід подати: 1) час і місце подій; 2) назви органів, що насильства провадили або на терені своєї влади їх допускали; 3) прізвища керманичів тих органів, розрядчиків та виконавців; 4) хто потерпів від насильницьких дій (якщо можна, то подати імена і прізвища потерпілих або декого з них, подати кількість та інші факти); 5) опис насильства, як саме відбувалося; 6) де дівали трупи вбитих — місце їх поховання; 7) які маєте на це докази, окрім свого свідчення; 8) імя та прізвище свідка та теперішня адреса.

Виконаймо обов'язок перед живими й мертвими українцями! Зберімо матеріяли — докази злочинів, що їх вчинив ворог. Не відкладаймо на пізніше, бо сліди втратимо.

Всі матеріяли просимо слати на адресу:
Ukrainian National Council,
Executive Committee,
Augsburg, Judenberg 8, 11,
Germany

Всі українські часописи просимо цей заклик передрукувати.

На чужині, 7 червня 1950.

За Ресорт Внутрішніх Справ ВО УНРади

С. Довгаль

ВІСТІ З УКРАЇНИ

(Нотатки з совєтської преси)

КОЛЕКТИВІЗАЦІЯ ПРИХОДИТЬ ТУГО

Суцільна колективізація сільського господарства західніх, Ізмаїльської та Закарпатської областей України, як впевняють совєтські газети, в основному вже завершена. В окремих районах сколективізовано 99,7% орних земель. Тепер „найголовніше завдання полягає в тому, щоб політично і організаційно зміцнити всі колгоспи", „виховати колгоспників в дусі колективізму, в дусі совєтської ідеології" — вказують газети.

Якраз і у тому відношенні совєтська система натрапляє на поважні труднощі, на завзятий опір. Партійні організатори, які взялися виконувати це завдання, нарікають, що їм приходиться „тяжко боротися проти пережитків дрібновласницької психології". В підмогу місцевим комуністичним організаціям спроваджено нові партійні підкріплення. Вони й виконують діло „перевиховання".

Не дивлячись на „большевицьку кмітливість", нарікає преса, в окремі колгоспні організації,, спеціяльно в Перемишлянському районі Львівської области, „пролізли куркулі, буржуазні націоналісти, які намагаються з середини підривати молоді колгоспи. Колгосп „1-ше травня" ті вороги, пробравшись до керівництва, привели до повного занепаду".

На найближчий час большевики в західних областях задумують повести „нещадну боротьбу проти всяких проявів ворожої ідеології, яку стараються всіляко живити американські імперіялісти і їх аґенти", боротьбу „за докорінне поліпшення масово-політичної роботи, виховання молодих колгоспників в дусі дружби з російським народом і відданости соціялістичній батьківщині та партії".

ЗАБОРГОВАНІСТЬ ПЕРЕД ДЕРЖАВОЮ

В травні у Києві відбулася „нарада кавчуководів УССР". Головну доповідь на нараді мав заступник голови ради міністрів УССР В. В. Мацкевич. В доповіді він виявив, що в минулому році колективні господарства УССР „не виконали своїх зобов'язань перед державою по коксагизу". Це стосується „більшости колгоспів, районів, областей — і в цілому республіки". Мацкевич прийшов до висновку, що виною в цьому непідготованість кадрів до плекання коксагизу. Щоб надолужити прогаяне і викупитись від провин, Мацкевич порекомендував коксагизникам „докласти в цьому році всіх сил, щоб виконати плян на 1950 рік і ліквідувати заборгованість перед державою за минулий рік".

ВИСТАВКА „ПАРТИЗАНИ УКРАЇНИ"

4 роки тому в Києві зорганізовано республіканську виставку „Партизани України" в боротьбі проти німецько-фашистських загарбників". З часом цю виставку перетворено в музей червоної партизанщини. В музеї зберігається до 15 тис. експонатів. Впродовж 4-ох років виставку відвідало близько 400,000 осіб. Мета виставки показати „велитенську діяльність большевицької партії і особисто Сталіна в забезпеченні розгрому ворога".

КОПИЦЯ ОЧОЛЮЄ МИСТЕЦТВО УССР

Указом президії верховної ради УССР від дня 29. 5. ц. р. призначено Д. Д. Копицю головою комітету в справах мистецтв Української ССР.

(У. Думка).

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

ДІТРОЙТ, Міш.

Виступ Капелі Бандуристів на Конґресі Американського Червоного Хреста

В днях 26 до 29 червня в Дітройті відбувся Конгрес Американського Червоного Хреста. З цієї нагоди, дня 28 червня відбувся Інтернаціональний Вечір у великій залі Масонік Темпл. На програму цього вечора складалися виступ різних національних груп із співами і танцями та промови визначних американських мужів. Господарем цього вечора був генерал Г. Маршал, теперішній голова Американського Червоного Хреста та колишній шеф американського головного штабу і шеф департаменту стейту (мін. закорд. справ.).

В мистецьких виступах взяли участь українці, шкоти, мексиканці, поляки, арменці, литовці, лотиші, данці, італійці та різні балканські народи (один виступ). Від українців виступила Капеля Бандуристів ім. Т. Шевченка під мистецьким проводом Григорія Китастого. Вечір відкрила Капеля американським національним гимном, після чого наші бандуристи відспівали з великим успіхом кілька народніх та історичних пісень. Український виступ був блискучий і найбільш успішний. Кожну точку із програми Капелі Бандуристів пятьтисячна публіка приймала бурхливими оплесками. Ген. Г. Маршал у свому слові подякував всім національним групам за їх гарні та успішні виступи.

Крім короткої промови ґен. Г. Маршала, цього вечора виступали з промовами: Б. де Руже, ґенеральний секретар Ліги товариств Червоного Хреста; д-р Релф Ж. Бонче та діючий асистент ґенерального секретар у департаменті опіки і інформації для мандатних територій при організації ОД (наслідник забитого графа Бернадотте в ролі медіятора у Палестині).

Успішний виступ Капелі Бандуристів перед таким великим форумом приніс черговий раз славу нашій культурі і нашій Батьківщині.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Добрий почин

Коли закінчується робочий тиждень, то кожному із нас приходиться деколи подумати про те, де б можна було найкраще провести свої вільні від праці години, де б можна було відпочити фізично і душевно.

Завжди хочеться такий відпочинок провести в гурті своїх близьких знайомих, поділитися думками, повеселитись і свою радість чи деякі недостатки розділити із своїми друзями.

Особливо це відноситься до тих із нас, які ще не так давно прибули із Европи і незнання мови і звичаїв країни не дають можливости провести свої вільні від праці хвилини так, як це кожен із нас хоче.

І ось в цьому питанні на допомогу пішла нюйорська філія ДОБРУС (голова філії п. В. Новицький).

На Управі Філії було вирішено організувати масові прогулянки українців в парк. Перша така прогулянка (пробна) відбулася в неділю 2 липня в Проспект-Парк (Бруклін). Всі були надзвичайно задоволені відпочинком і вирішили, започатковану справу ДОБРУС'у схвалити. В неділю 9. липня відбулася уже друга організована прогулянка в цьому ж самому місці. На цей раз в прогулянці прийняли участь кільканадцять українців з своїми родинами.

Було весело поговорити з земляками, на свіжому повітрі пообідати, поділитися новинками, пожартувати.

І особливо було приємно для дітей, які, далеко від шуму міста, на зеленій траві змогли бавитися так, як їм підказувала дитяча енергія.

І всі ці приємності не заглянули до кишені, які ще так порожні в „новачків".

Роз'їздились з парку всі в чудовому настрої і всі вдячні управі нюйорської філії ДОБРУС'у за започатковану справу.

І особливо вдячні панам М. Степаненку, В. Новицькому і Ів. Гаращуку, які проявили багато ініціятиви і старань в організації таких прогулянок.

П. Полікарпенко

ВСТУПАЙТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

ВІСТІ з Н.Т.Ш.

Дня 1. липня 1950. проф. математики в Сетон Гол університеті, д-р. **Осип Андрушків** виголосив доповідь на тему **„Епохальне відкриття Пітагора"**. Він спинився на історії математики, в якій виділив два окремі світлі періоди, а саме: грецький та новочасний, що заснував в XVII, ст. Потім намагався дати відповідь на питання, чому грецька математика передчасно заниділа, та чому після великої прірви в цій науці наступило її відродження, Коли дехто з істориків математики бачить причину того загаювання в естетичних ідеалах греків, яким вони всеціло посвятилися, то доповідач уйде з своїх міркувань дальше. Він аналізує значення Пітагорейської школи для математики, зокрема відкриття ірраціонального числа, що його довершив Пітагор, а греки відкинули, боючись безконечности. Одначе те відкриття Пітагора мало епохальне значення для розвитку математики в другім періоді, коли то зроблено докладну аналізу ірраціонального та тісно з ним зв'язаного поняття безконечности, цього духового рушія математики.

Доповідь викликала живу дискусію, в якій д-р. Січинський вказував на ментальність середньовічної людини, яка боялася встрявати в дослідження надзмислових понять. Проти такого світопогляду виступили нові часи, для яких безконечність то аксіома. Останні часи видвигнули теорію релятивности, як критику безконечности. Д-р. Чубатий розповів про свої студії історії науки, яка показала, що українці займались в давних часах математикою під впливом греків та мають в цій ділянці світлі постаті.

Д-р. Домбровський з'азначив, що Пітагор хотів у своїм відкриттю дати грецькій інтелігенції нове поняття релігії, яке могли тільки пітагорійці, втаємничені в глибину науки, зрозуміти та в своїм крузі поширити.

Після чого приявні заставовлялись над майбутньою працею Американського Відділу НТШ та торкнулись питання пляновости, відношення до української Громади в ділянці науки, та питання видавництв.

На закінчення д-р. Січинський подав підсумки успішної наукової праці, що тривала понад сім місяців у Відділі та дала такі висліди: 9 доповідей з ділянки історії, 5 доповідей з мовознавства, 1 доповідь з бібліографії. Живі дискусії учасників дали змогу обмінятись думками науковцям, що на новому ґрунті не завжди мають до того нагоду.

Д-р. Чубатий висловив подяку д-рові Січинському за міткий провід та працю в наукових засіданнях.

Перед з'їздом — зустріччю угнівщини

Громадяни Угнівського судового повіту Західної України !

В році 1925 постав на терені Америки Комітет Тов. Угнівщина в цілях рятункової акції і матеріяльної допомоги Рідному Краєві. Пригадуємо, що вже в 1885 році, цебто 65 літ тому, була заложена одна з перших читалень „Просвіти" в Угнові. В р. 1920, цебто 30 літ тому, постала там філія Просвіти для культурно - освітної праці на терені Угнівщини.

50 літ проминуло, як з нашого повіту почалася масова еміграція до Америки, зразу сезонова, а потім і стала. Ця еміграція брала активну участь у всьому нашому житті в Америці, а одному з найактивніших наших громадян, а то бл. п. о. Антонові Бончевському, за його ревну працю для нашого народу, поставлено пам'ятник біля церкви в Ансонії.

Ці всі події — це для громадян нашої округи великі ювілейні дні. Для гідного відсвяткування їх та зустрічі з новою еміграцією скликуємо на день 4. вересня 1950

З'їзд — зустріч Угнівщини

На цей з'їзд запрошуємо всіх громадян головно з угнівського повіту. Шановних учасників і делеґатів просимо заздалегідь повідомити нас, хто прибуде, кому вислати запрошення — програму, і кому зарезервувати місце на святочнім бенкеті. По Соборній Службі Божій, яку відправить 7 священиків — уроджеців Угнівщини, буде спільна знимка і поважні наради, під час яких будуть виголошені відповідні реферати. Вислідом нарад буде ухвала в справі видання друком просвітнього Альманаху зі спеціяльним узглядненням історії Угнівщини, коштом і накладом Т-ва Угнівщина.

Звертаємося в тій справі до всіх, хто має відповідні матеріяли до цього Альманаху, щоб їх нам переслати. Спомини, знимки, теж потрібні. Головно спомини з визвольних змагань, зокрема про Угнівську Бригаду і т. п. є дуже побажані.

Докладну програму перешлемо всім, хто схоче взяти участь у святі, чи надіслати привіт для З'їзду — зустрічі, або переслати добровільний даток на видання Альманаху.

Усі письма просимо надсилати на адресу
Mychajlo Bilyk, 130 River St. Hoboken, N. J.
а грошеві жертви на адресу:
Mrs. Baran Maria, 809 Summit Ave, Jersey City, N. J.

Під час З'їзду буде влаштована Виставка різних пам'яток Угнівщини (строї, знимки, вироби). Хто мав би щось цікавого додати, просимо нас повідомити.

Для звеличання повищого Свята є конечна якнайчисленніша участь краянів. Отже на 4. вересня 1950 всі до шкільної залі церкви св. Юра в Ню Йорку.

За Комітет Т-ва Угнівщина:
Микола Петришин — голова,
Гавр. Пиріжок — заступник,
Іван Бараник — секретар,
Марія Баран — скарбник, члени Контрольної Комісії: Микола Білик, Гринь Салюк.

Проситься о передрук усі українські національні часописи на терені Америки й Канади.

БІЛОРУСЬКИЙ КОНЦЕРТ

Білоруське Американське Обєднання повідомляє, що цеї суботи, дня 15 липня, відбудеться Концерт відомого з Европи Білоруського Театру-Естради під керівництвом композитора М. Куліковіча. В програму концерту входять: музика, танці, пісні, акробатика. Концерт відбудеться в салі під ч. 334, 14 вулиця, Іст, Ню Йорк. Початок година 8 вечером.

УКРАЇНСЬКІ ВОЯКИ В НЮ ЙОРКУ.

Нюйорський Відділ ОбВУА пригадує всім воякам, що сходини відбуваються кожної суботи, година 7.30 ввечері в приміщенні Товариства: 101 Евеня А.

ЩАДІТЬ У ЛЕГКИЙ СПОСІБ.. КУПУЙТЕ СВОЇ БОНДИ ЧЕРЕ „ПЕЙРОЛ СЕЙВИНҐ"!

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

БЕТЛЕГЕМ, ПА. — Збори Бр. св. Димитрія, від. 288, відбудуться в неділю, 16-го липня, в год. 3:30 попол в галі парафіяльній, 235 Карбон вулиця. Уряд просить членів явитися на збори, бо є важні справи до полагодження. Рівнож будемо видавати дивіденди. — М. Брус, предс.; Д. Мушастий, кас.; А. Данилюк, секр.

САВТПОРТ, КОНН. — Тов. ім. Т. Шевченка, від 84, подає до відома всім членицям і членам, що піврічні збори відбудуться в неділю, 16. липня 1950, в год. 4-ій попол. Є багато справ до полагодження, тому заряд просить всіх членів прибути на час. Збори відбудуться в галі У. Н. Дому під ч. 279 Кінгс Гайвей, Вест Савтпорт, Конн.. — Уряд.

ГЕМТРАМК, МІШ. — Тов. Згода, від. 20, повідомляє, що місячні збори відбудуться в неділю, 16 липня, в год. 2-ій пополудни, в Укр. Хаті. — Й. Крупка, секр.

БЕНТЛИВІЛ, ПА. — Відділ 109 закликає усіх членів, щоб прибули на збори, які відбудуться в неділю, 16. липня, в годині 2. попол. Буде вибір одного контрольора, та є инші справи до полагодження. — Гр. Іваніш, предс.; М. Шипиляк, секр.

Вступайте в члени У. Н. Союзу

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Дня 12. липня 1950 року помер в 63. році життя **СТЕФАН СТОЙКО,** довголітний член 1 бувший урядник Бр. св. Івана Хрестителя, від. 76 УНСоюзу в Нюарку, Н. Дж. Покійний походив з села Демаморoч, пов. Тернопіль, Західна Україна. Був гарної вдачі та жертвував на народні і церковні цілі. До УНСоюзу вступив дня 16 червня 1913 року.

Похорон відбудеться в суботу, 15. липня 1950. в год. 9. рано з похоронного заведення М. Литвина до укр. кат. церкви св. Івана Хрестителя.

Проситься членів бр. св. Івана Хрестителя до численної участи.

В. И. П.

В. Салабун, секр.

ТАРЗАН, ч. 2385. Плян ошуканця.

„Якщо ви прийдете до моїх кімнат, я вам покажу картини земель, які я представляю" — сказав Великий Луї, йдучи за наперед складеним пляном.

Цілком ошуканий загальною поведінкою ошуста, Гейнс пішов за ним до кімнат.

„Розгоститься, як вдома", сказав Скондер. Коли його гість усів...

...Великий Луї потайки підняв подушку і в цій хвилині витягнув револьвер.